

samme Maade som Forbilledet. Jeg indrømmer naturligvis, at Driften af et Teater til 1 200 Personer i en By som København vil have meget større Udsigt til at betale sig end et Teater til 4—600 Personer. — Jeg skal uden at komme nærmere ind herpaa udtale, at jeg tiltræder de i Folketingsudvalgets Betænkning af et Mindretal Nr. 2 fremsatte Bemærkninger angaaende de billige Forestillinger, som man forudsætter skulde gives af Teatret.

Det er ikke noget Ideal af et Lovforslag, der foreligger her, men det er et Skridt i den Retning, jeg vil anse for den rigtige. Det kan naturligvis ikke skjules, at Driften af de to Teatre vil blive billigere, naar de samles under eet og Personalet bliver fælles. Nu har vi baade i Folketinget og her hørt, at den højtærede Minister er gaaet imod Ændringsforslag Nr. 3, men har støttet Ændringsforslag Nr. 2, altsaa det Ændringsforslag, som opgiver Opera og Ballet. Jeg maa sige, at jeg forstaaer ikke den Stilling, Ministeren her har indtaget. Ministeren erklærer, at der maa en Adskillelse til; kan det ikke ske paa anden Maade, maa man skære Opera og Ballet bort. Det er ganske vist en Adskillelse, men det minder om den kendte Sætning: Operationen lykkedes, men Patienten døde. Jeg ved, at der i Motiveringen til det af Ministeren foreslaaede er antydnet noget i Retning af, at naar man fik Casino-Operaen, havde man frie Hænder til eventuelt at sælge hele Historien til den højest bydende. Jeg havde dog glædet mig ved den Tanke, at det Tilfælde aldrig skulde indtræde, men jeg ser nu, at Ministeren har taget praktisk fat paa Tingene og har grebet til med kraftig Haand for at nytte Øjeblikket til at faa det, der vel ikke er hans Ønske, men som dog i alt Fald er antydnet, gjort til Virkelighed. Men fordi Opera og Ballet for en væsentlig Del nærmest kommer de bedst situerede til gode, skal man ikke ophæve disse Kunstarter, man skal reformere dette Forhold; man skal ikke jage disse Kunstarter ud og jage det Publikum, som kan findes for dem, til Biografteatre og Boksekampe, thi dér kan det meget let ende. Nu sagde den højtærede Minister, at der vilde blive Vanskeligheder. Ja, saamænd, hvorfor ikke, det er der ved enhver Sag, og navnlig, hvor det drejer sig om en Befolkning som den, der hører hjemme paa Kongens Nytorv, kan jeg tænke mig, at der vil opstaa Vanskeligheder ved Driften af en Dobbeltscene. Men hvor opstaaer der de største Vanskeligheder? Hvorved? opnaas der det økonomisk bedste Resultat? Det

tør jeg ikke afgøre. Jeg havde, som sagt, hellere set Adskillelse, men naar man ikke faar den, synes jeg, man maa ty til Dobbeltscenen, og jeg vil da være med til at tage det i to Trin, saaledes at man først køber Ejendommene og derefter faar forelagt et Lovforslag — at det vil ske, gaar jeg ud fra — af Ministeren angaaende denne Dobbeltscene og træffer Bestemmelse herom.

Jeg maa sige, at da jeg hørte den ærede Ordfører for Venstre (P. Nørgaard), fik min Tro paa Verdensordenen et Knæk. Jeg har hidtil troet, at det hele var saa godt og vise- ligt indrettet, at naar et Parti i Folketinget havde vedtaget en Ting, fulgte Partiet i Landstinget Trop, men jeg har nu set, at Rebelskhed ogsaa kan findes i Landstinget, at Rebellionen rejser Hovedet heroppe, endda paa saadanne Spørgsmaal, hvor det kan komme til at gaa ud over uskyldige; det gør det i denne Sag, det gaar ud over Teatret. Det ærede Medlem sagde, at hvis det foreliggende vedtages, saa havde vi solgt det kongelige Teater. Jeg vil snarere paastaa det modsatte, at hvis det sker, som det ærede Medlem her foreslaar: at vi skal lade Opera og Ballet sejle deres egen Sø for at holde alene paa Skuespillet, har vi gjort langt, langt større Skade, end vi vil gøre ved at vente det Aar eller ikke en Gang saa længe, indtil et Lovforslag bliver fremsat. — Det ærede Medlem var ikke heldig med sine Eksempler hentede fra Covent Garden i London. Man kan ikke drage Paralleller mellem Millionbyen London med dens 7—8 Mill. Indbyggere, London, som har et topfint Millionærpublikum, og vore jævne Forhold. Ganske vist har vi nogle Millionærer og har faaet nogle flere under Krigen, men ikke nok til at befolke en Scene som Covent Garden. Det kan ikke sammenlignes, det var et daarligt Eksempel. Det ærede Medlem mente samtidig, at den Omstændighed, at vi kun havde tre danske Operaer — der er vist nok nogle flere — kom af, at Operaen var saa lidt benyttet. Ja, det er maaske nok en medvirkende Aarsag, men den væsentligste Aarsag er den ganske simple og naturlige, at Danskerne ikke er noget egentligt Musikfolk. Vi er ikke som Italienerne, Bøhmerne, Rumænerne, Russerne eller endda som Svenskerne, vi er ikke noget Musikfolk, vi maa derfor importere. Men skulde Befolkningen da ikke have Lov til at have lidt god Musik, fordi vi ikke selv kan lave Musik? Vi importerer jo saa meget godt, Foderstoffer og lignende, lad os ogsaa importere den gode Musik. Det maa indrettes efter Befolkningens Fornødenhed, det er ikke andet at